

Concerto Romano

olv. Alessandro Quarta

za 21 sep 2019 / Grote podia / Blauwe zaal

20 uur / pauze ± 20.45 uur / einde ± 21.50 uur
inleiding David Vergauwen / 19.15 uur / Blauwe foyer

verborgen parels van de barok 2019-2020

Concerto Romano
olv. Alessandro Quarta
za 21 sep 2019

Pluto Ensemble & Hathor Consort
olv. Marnix De Cat & Romina Lischka
wo 27 nov 2019

Vox Luminis & a nocte temporis
olv. Lionel Meunier & Reinoud Van Mechelen
wo 29 jan 2020

B'Rock Orchestra & Choir
olv. Andreas Küppers
wo 25 mrt 2020

Koor & Orkest Le Poème Harmonique
olv. Vincent Dumestre
wo 29 apr 2020

Concerto Romano

Alessandro Quarta muzikale leiding

Paola Valentina Molinari sopraan (San Vito)

Sonia Tedla Chebreab sopraan (Valeria)

Chiara Brunello alt (Santa Crescenzia)

Riccardo Pisani tenor (San Modesto)

Mauro Borgioni bas (Diocleziano)

Bernardo Pasquini (1637-1710)

Oratorium II San Vito

Deel I

40'

pauze

Deel II

40'

Gelieve uw GSM uit te schakelen

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via
desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling / concert /
tentoonstelling van uw keuze.

Concertvleugels Met bijzondere dank aan Ortwin
Moreau voor het stemmen en het onderhoud van de
concertvleugels van deSingel
Moreau Pianoservice / Kapucinessenstraat 32 / 2000
Antwerpen / +32 (0)486 83 63 98
moreau-pianoservice.be

Dit concert wordt live uitgezonden door Klara.

De Gouden Tijd van het Romeinse oratorium (1676-1721)

Toen paus Clemens X in 1676 onverwachts overleed, pakten voor tal van kunstenaars, muzikanten, acteurs en actrices donkere wolken samen boven Rome. Clemens X was een rasechte Romein, tamelijk populair, en een groot liefhebber van de kunsten. Hij was zo verzot op muziek, theater en opera dat tal van kunstenaars naar Rome reisden om er te gaan werken en dat hij vrouwen zelfs de toestemming verleende om in de theaters van de stad op treden. Dat was beslist een unicum. Zijn opvolger, Innocentius XI, bleek uit een wel heel ander hout gesneden. Hij was een sober man die er op stond te leven zonder luxe en zelfs - zo werd gezegd - zonder plezier. Hij hield ook niet van muziek of theater. Sterker nog: hij schijnt er een hekel aan te hebben gehad. In 1676 nam hij dan ook enkele drastische maatregelen die zeer destructief bleken voor de Romeinse muzikale cultuur. Niet alleen verbood hij vrouwen opnieuw in het openbaar te zingen (dat was te verwachten), hij verbood ook openbare theatervoorstellingen en liet zelfs een van de populairste theaters van zijn stad slopen, tot grote ergernis van de koningin-in-ballingschap, Christina van Zweden. Het pontificaat van Innocentius XI markeerde twaalf jaren in een culturele woestijn, maar toen hij in 1689 overleed, liet zijn opvolger, de gezapige Venetiaan Alexander VIII, muzikale feesten opnieuw toe. Er wordt gezegd dat het Romeinse carnaval van 1690 het wildste was van de hele zeventiende eeuw.

De persoonlijkheid en politiek van Innocentius XI is belangrijk om het programma van deze avond in context te kunnen plaatsen. Tussen 1676 en 1689 heerste er in de Pauselijke Staten een tamelijk strikt verbod op praalzuchtige openbare muzikale feesten in theaters. De paus mocht dan wel een hekel hebben aan muziektheater, zijn aristocratie en zijn kardinalen dachten er vaak heel anders over. Sommigen onder hen waren kunstliefhebbers en mecenasen en zochten naar manieren om het verbod van de kerkvader te omzeilen. Om die reden werden er al snel semi-publieke uitvoeringen gegeven in kerken en paleizen van zogenaamde cantates en oratoria. Deze behandelden Heiligenlevens of episodes uit de Schrift en hadden naar buiten toe een louter

stichtende bedoeling. Een dergelijk oratorium werd uitgevoerd met een pauze in het midden, waar een preek werd gehouden over het onderwerp dat tijdens het oratorium werd behandeld. Het werk had een zekere lengte, bestond uit twee delen, vertelde een verhaal (een plot) en werd gedramatiseerd, vaak met enkele discrete gebaren en rudimentaire kostuums. Zo'n oratorium bleek al gauw een verdoken opera te zijn, waarbij de onderwerpen dit keer niet over Theseus, Perseus, Alexander of Pompeius handelden, maar over heiligen en apostelen. Het soort muziek dat er voor werd geschreven, was trouwens opmerkelijk gelijkaardig aan die van de opera's uit de vroege jaren 1670. De paus zag het door de vingers.

Kortom, bij gebrek aan opera vierde in Rome vanaf 1676 het oratorium hoogtij. Het genre floreerde te Rome en werd al snel ook buiten de stad zeer populair. De periode tussen 1676 en 1721 werd dan ook "de gouden eeuw van het Romeinse oratorium" genoemd, aangezien ook de opvolgers van Alexander VIII misschien wel opera genegen waren, maar niet de vrouwen in het theater. Dan liever een oratorium, moet men gedacht hebben. Deze hele situatie zorgde er voor dat de Romeinen vanaf de jaren 1680 flink wat oratoria gingen beluisteren. Romeinse componisten stonden al vrij snel bekend als de experts in het genre en er werd dan ook duchtig mee geëxperimenteerd. Romeinse componisten kregen ook de kans om hun werken te laten uitvoeren in andere steden binnen de Pauselijke Staten, zoals bijvoorbeeld Bologna, of zelfs in naburige staten, zoals Modena.

Francesco II d'Este, duca di Modena

Het voorlopig enige gekende exemplaar van het 'Il San Vito' van Bernardo Pasquini berust momenteel in de hertogelijke bibliotheek van Modena en werd er vermoedelijk uitgevoerd in opdracht van Francesco II d'Este, hertog van Modena. Over hem kan gezegd worden dat hij een groot muziekliefhebber was. Hij werd immers geboren met een zwakke gezondheid en kon zich op die manier niet amuseren met veel sport, paardrijden, jacht of vrouwen. Hij verkoos zijn lectuur en bovenal muziek. Al meteen bij zijn meerderjarigheid in 1674 (op 14) liet hij in zijn vorstendom opnieuw een hofkapel

samenstellen. Op muzikaal vlak had hij het kompas stevig op Rome gericht. Dat komt vermoedelijk omdat zijn moeder, Laura Martinozzi, een Romeinse van geboorte was. De verhouding tussen moeder en zoon was niet altijd even hartelijk. Laura had haar dochter, Maria, begeleid naar Londen, toen ze huwde met de hertog van York, James Stuart, die in 1685 koning James II van Engeland, Schotland en Ierland zou worden en drie jaar later alweer zou worden verjaagd door koning-stadhouder Willem III. Laura ging daarom opnieuw in Rome wonen waar ze in 1689 bezoek kreeg van haar zoon.

Francesco d'Este was gefascineerd door de Romeinse cultuur. Hij ontmoette er Arcangelo Corelli die zijn *Trionfi* Opus 3 aan hem opdroeg en ook Bernardo Pasquini. We weten het niet heel zeker, maar we vermoeden dat Pasquini zijn 'Il San Vito' verkocht aan Laura Martinozzi die een werk van deze componist wilde laten uitvoeren bij het bezoek van haar zoon de hertog. De verhoudingen tussen moeder en zoon waren wat gespannen en een dergelijk geschenk kon het ijs breken. In elk geval moet Francesco er een exemplaar van cadeau gekregen hebben, aangezien het werd aangetroffen in de hofbibliotheek van Modena. Zonder dit geschenk zou het werk waarschijnlijk verloren zijn gegaan. Dit hele verhaal impliceert ook dat we niet heel precies weten wanneer het werd geschreven of waar het voor het eerst werd uitgevoerd. Pasquini kon het werk immers al enkele jaren in de schuif hebben gehad op het moment dat de hertog naar Rome trok. San Vito is niet de meest voor de hand liggende heilige en misschien had hij het werk enkele jaren eerder geschreven voor de congregatie van de San Vito-kerk in Rome. Het blijft speculeren.

Bernardo Pasquini (1637-1710)

Wie was dan deze enigmatische Bernardo Pasquini wiens muziek we deze avond zullen beluisteren? Het mag misschien verbazen dat hij destijds een van de beroemdste Italiaanse componisten van zijn tijd was. Hij werd geboren nabij Lucca, maar trok al rond zijn twaalfde naar Rome om er te studeren. Hij zou er blijven wonen tot aan zijn dood in 1710. Liefhebbers van klassieke muziek zouden misschien zijn klaviermuziek kunnen kennen en daadwerkelijk was hij een van de bekendste organisten van zijn generatie. Nochtans valt ook zijn rol als componist van opera en oratoria niet te

onderschatten. Hoewel tamelijk wat van zijn werken inmiddels als verloren gelden, schreef hij in het totaal minstens vijftien opera's en achttien oratoria, waarmee hij een stempel drukte op het muzikale leven in Rome.

Op zijn aanstelling als organist van de Santa Maria in Aracoeli in 1664 na, een positie die hij zijn leven lang zou behouden, had de componist geen officiële aanstellingen. Wel raakte hij als muzikant vernetwerkt in een milieu van kunstminnende potentaten die het muziekleven in Rome gestalte gaven. De meest tot de verbeelding sprekende is uiteraard Christina van Zweden, die onder meer omwille van haar katholicisme en haar neiging om veel geld uit te geven haar lutheraanse thuisland moest verlaten en onder pauselijke bescherming in Rome bleef rondhangen, alwaar ze het muzikale leven aanzwengelde. Pasquini kwam ook over de vloer bij de familie Colonna, bij de kardinalen Ottoboni en Pamphili en bij Giambattista Borghese, in wiens splinternieuwe stadspaleis hij zijn intrek nam. Daar kreeg hij op de derde verdieping een appartement ter beschikking met drie kamers waar hij zijn leven lang zou blijven wonen.

In Rome sloot hij ook vriendschap met tal van andere muzikanten. Zo schijnt hij goed overweg te hebben gekund met Arcangelo Corelli. Indien deze bekend stond als de knapste violist van Italië, dan stond Pasquini bekend als de knapste organist. Ze traden ook vaak samen op en het was Corelli die, als uitstekend orkestleider, een aantal van Pasquini's opera's en oratoria liet uitvoeren, onder andere voor Christina van Zweden. De twee componisten zagen elkaar ook in de Accademia di S. Cecilia, waar Corelli deken van de vioolspelers was en Pasquini deken van de organisten. In Rome had Pasquini ook goed contact met de twintig jaar jongere Alessandro Scarlatti. In 1706 werden de drie vrienden opgenomen in de Arcadische Academie (gesticht in 1690). Daar kregen alle leden een dichterlijke bijnaam. Pasquini werd *Protico Azeriano*, Corelli werd *Arcomelo* en Scarlatti stond bekend als *Terpandro*. Niet lang nadien leerde hij bij kardinaal Ottoboni ook de jonge Georg Friedrich Händel kennen die een tijdlang in Rome verbleef en in 1711 naar Engeland zou trekken.

Ook Pasquini waagde zich aan enkele reizen die zijn Europese bekendheid illustreren. Zo reisde hij in het gezelschap van kardinaal Chigi, de neef van paus Alexander VII, naar Wenen om zijn opera's uit te voeren aan het hof van Leopold I. Toen hij in Parijs was, trok hij richting Versailles, waar hij klavier speelde voor de zonnekoning, Lodewijk XIV.

Hij reisde ook regelmatig door Italië en trok omwille van zijn reputatie heel wat leerlingen aan, waaronder Domenico Scarlatti, de zoon van zijn vriend Alessandro.

Na zijn dood raakte het oeuvre van Pasquini in onbruik. De muziek van Alessandro Scarlatti zette vanaf 1700 nieuwe standaarden en eens de meer moderne Napolitaanse stijl van Pergolesi, Hasse en Porpora vanaf de jaren 1720 Europa veroverde, deemsterde de naam van Pasquini helemaal weg. Zijn niet-gepubliceerde klaviermuziek werd in vier grote bundels in manuscript bewaard en de meeste partituren van zijn opera's en oratoria kunnen in archieven worden teruggevonden. Vooral uit die laatste partituren blijkt over welk een originele stem Pasquini beschikte. Het is hoog-barokke muziek, met frisse melodieën, snelle handelingen en een flair voor dramatiek.

'Il San Vito' is een oratorium, op een libretto geschreven door Domenico Filippo Contini, een monnik. Dat klinkt best zeer christelijk en devotioneel, maar dat was het in werkelijkheid veel minder. Oratoria werden vaak genoeg uitgevoerd in kerken, maar even vaak in paleizen van kardinalen en prinses. Opera was in Rome niet altijd even aanvaardbaar. Over dergelijk wereldlijk vertier werd wel eens moeilijk gedaan en de mate waarin het getolereerd werd, was sterk afhankelijk van wie er op dat ogenblik op de troon van Sint-Pieters zat. Om problemen te vermijden, week men uit naar het oratorium waar onderwerpen uit de Schrift of uit heiligenlevens op muziek werden gezet. Nochtans waren die even dramatisch en even lyrisch als opera's en dikwijls was er ook plaats voor decors, kostuums en acteerwerk. Kortom: het waren opera's in alles behalve de naam, maar ze behandelden wel christelijke onderwerpen.

Dat die behandeling soms zeer los kon zijn, illustreert ook Pasquini's 'Il San Vito'. Het werk is tamelijk spectaculair. Sint-Vitus wordt niet voor niets beschouwd als de patroonheilige van de acteurs, de zangers en de dansers (en ook van de epileptici). Volgens de legende werd Vitus als jongeman naar Rome gebracht om er een demon uit te drijven die zich genesteld had in het lijf van de zoon van keizer Diocletianus. Uiteindelijk zou hij toch ter dood worden veroordeeld omdat hij geen afstand kon nemen van zijn christelijk geloof. Bij Contini kreeg de handeling een meer dramatische wending. Daar moet Vitus de dochter (en niet de zoon) van de keizer van haar waanzin genezen, waarna deze uiteraard niet anders kan dan verliefd worden op hem. Voor een huwelijk in de

keizerlijke familie moet hij evenwel zijn geloof opgeven, wat voor de heilige uiteraard onmogelijk is, waarna hij de liefde van prinses Valeria afwijst en de martelaarsdood sterft. Pasquini's oratorium 'Il San Vito' is geen rigide stichtelijke tekst, maar een seculier drama met heerlijke muziek. In de handen van Concerto Romano en Alessandro Quarta bruist deze als nooit voordien. Zij zijn hiermee niet aan hun proefstuk toe. Al in 2015 zetten zij 'La sete di Christo' van Pasquini op plaat voor het label Christophorus. Men kan alleen maar hopen dat 'San Vito' hetzelfde lot wacht.

Bernardo Pasquini

Il Martirio dei Santi Vito, Modesto, e Crescenzia sotto la Tirannide di Diocleziano Imperatore (*Het Martelaarschap van de Heilige Vitus, Modestus en Crescenzia onder de tirannie van Keizer Diocletianus*)

tekst: Domenico Filippo Contini (fl. 1669-87)

Personages:

San Vito *Sint-Vitus*

Santa Crescenzia *Heilige Crescenzia, zijn voedster*

San Modesto *Sint-Modestus, haar echtgenoot*

Diocleziano *Diocletianus, Keizer van Rome*

Valeria *zijn dochter*

Coro di Spirti *koor der demonen*

PARTE PRIMA (EERSTE DEEL)

Sinfonia

*De jonge Vitus werd bij Diocletianus ontboden.
Hij vraagt zich af wat de machtige keizer van hem wil.*

Recitativo (Vito)

O del Romano Impero Monarca Augusto,
a cui soggiace il Mondo;
se di tuo giogo il pondo
sa frenar de regnanti il collo altero,
troppo à l'alto pensiero
pregiudichi o signor, se in me lo scendi:
da un Fanciul che pretendi?
Pur se così comandi,
ecco à tuoi piedi Vito ubbidiente;
hor di, che vuoi, che imperi?

Aria (Vito)

Per abbattere l'Osti rubelle
e combattere forza io non ho.
E non so cingere, stringere
il brando ancor; non ha valor
la destra imbelle,
e fulminar non può.

*Diocletianus heeft gehoord dat Vitus geesten en demonen kan temmen.
Hij belooft Vitus grote gunsten als hij hem wil helpen.*

Recitativo (Diocleziano)

Vito, la tua virtude
degno di mie richieste hoggi ti rende;
so che in te si racchiude,
e che possanza ascondi
sopra gli spirti immondi,
onde da te l'altrui salute pende.
Ma pria dimmi: chi sono
questi che teco a me conduci avanti?
Forse anche loro il dono han come te
di ministrar gl'incanti?

Aria (Diocleziano)

Se in magiche ruote
restringer sapete
d'Averno il furor,
con horride note
chiamar se potete
dal barbaro horror
le furie qua su,
hor s'accinga a mio pro vostra virtù.

Con cifre tremende
se scriver ardite
le leggi la giù,
l'Erinne più horrende
se pronte spedite
ovunque là più vi porta il desir,
hor in voi sta riposto il mio gioir.

*Vitus vertelt dat hij zijn bijzondere gave van de Almachtige heeft gekregen.
Hij stelt zijn beide begeleiders voor, zijn voedster Crescenza en zijn leraar Modestus.*

Recitativo (Vito, Modesto, Crescenza)

Vito: T'inganni, o Diocleziano;
contro i demoni infesti,
virtù mi dié solo il Motor Sovrano,
e mia nutrice e mio tutor son questi.

Modesto: Signore, à tua presenza
Modesto humil s'inchina.

Crescenza: L'orme del piede tuo bacia Crescenza.

A2: Modesto & Crescenza: E a la spiaggia latina, per ubidir tuoi cenni

Modesto: Io con Vito qui giunsi.

Crescenza: Ed io qui venni.

A3: Vito, Modesto, Crescenza: Dunque a l'opra,
e si scopra la tua brama a noi divoti,

Vito: Ch'io con l'arte,

Modesto & Crescenza: E noi co' i voti,

A3: Farem pago il tuo desio.

*Diocletianus' dochter Valeria is door demonen bezeten.
Als Vitus deze kan uitdrijven, zal Diocletianus al zijn wensen vervullen.*

Recitativo (Diocleziano)

Sol nel vostro valor spera il cor mio.
Vito, questa che miri imperial donzella
è infelice mia prole.
Con eterni martiri,
le tormentan gli spirti il seno,
ond'ella un momento di pace
haver mai non suole.
Tu, se punto ti duole
de la miseria sua,
e s'hai caro il tuo ben, la cura è tua.

Aria (Diocleziano)

Sommi gradi, eccelsi honori
saran pronti à tuoi gran merti,
d'ostrì e gemme i miei tesori
fian per te mai sempre aperti.

L'opra tua qual ben richiede
havrà il loco entr'al mio petto,
e qual fia poi la mercede
basta il dir ch'io la prometto.

Vitus hoopt de mooie Valeria te kunnen helpen met bijstand van God.

Recitativo (Vito)

Quanto sconviene a sì vago sembiante
la tirannia di sue cotante pene,
ma forse il Cielo amante
di così Regia Dama,
con sì strane vicende a sé la chiama.

Aria (Vito)

Sorgi e spera,
ch'a la schiera
de l'Inferno io vo' dar bando.

Il comando
non fia mio,
ma quel Dio, ch'il tutto puote,
le mie note ascolterà:
renderà
la salute a te primiera;
sorgi e spera.

Modestus en Crescenza bidden voor Valeria's genezing.

Recitativo (Vito, Modesto)

Vito: E tu, Modesto, e tu Crescenza, intanto,
genuflessi gli offrite e prieghi e pianto.

Modesto: Al sommo Dio verace
già volgo il pensier mio,
e per l'humide luci il cor si sface.

Aria (Modesto)

Parmi già di veder
subbissarsi la giù l'iniquo stuol,
che più non han poter
l'ombre, là dove giunge e splende il sol.

Recitativo (Crescenza)

A l'Eterno Motore
già la mia mente invio:
e per la bocca mio parla il mio core.

Aria (Crescenzia)

Parla e chiede il cor mio
dal mio Dio la gratia in te;
tanta fe' nudrisco insieme
che la speme è certa in me.

Prieghi a prieghi il mio core
al Signore aggiungerà:
e sarà ch'ei tutto pio
mio desio consolerà.

*Vitus daagt Valeria's demonen uit.
De bezetene bespot hem en Diocletianus.*

Recitativo (Diocleziano, Valeria)

Diocleziano: Su, Valeria, mia figlia,
ti desta, su, ti desta,
rasserena le ciglia:
l'ora di tua salute homai fia questa.

Vito, che qui tu scorgi?

Valeria: Vito da me che vuol?

Diocleziano: Discacciare il tuo duol.
Sorgi, deh, sorgi!

Aria (Valeria)

Quanto mi fai pur ridere
o folle genitor!
Non ha costui valor bastante, no,
per il mio mal recidere!

Recitativo (Vito)

Mostro infernal, t'intendo!
Ma ben vedrassi in breve
quanto contro di me tua vorza è lieve!

Aria (Valeria)

Già sento nel seno che s'arma il furor!
Fuggite, sparite
nemici miei fieri,
che troppo severi
svegliate lo sdegno nel regno del cor!

*De demonen in Valeria woeden steeds heftiger.
Diocletianus vrees om het leven van zijn dochter.*

Recitativo (Diocleziano, Vito)

Diocleziano: Misera, a qual tormento
la condanna la sorte!

Vito: Non temer, Diocleziano, io non pavento!

Aria (Valeria)

La rabbia nel petto frenar più non so!
S'uccida chi sgrida
l'invitte mie schiere;
bestemmio le sfere,
le sfido, e a dispetto di lor vincerò!

*Vitus is zeker van zichzelf, want zijn kracht is geen magie
maar komt van de hemelse sferen en van Christus zelf.
Diocletianus is boos over Vitus' trotse geloof
in het christendom maar hij draait weer bij
voor het welzijn van zijn dochter.
Valeria's demonen verliezen aan kracht.*

Recitativo (Vito, Diocleziano)

Vito: Taci, furia d'Abisso!

E tu, signore, ai miei scongiuri attendi,
indi confuso apprendi
che le sfere beate sono i Circoli miei,
e le verghe incantate
son le braccia rivolte
al mio Giesù, non ai tuoi falsi Dei!

Diocleziano: Ferma, Vito, non più!

Vito: Lascia, ch'io voglio
formar prima gl'incanti.

Diocleziano: E sarà che si vanti
di schernirmi così cristiano orgoglio?

Vito: Vuoi Valeria sanar?

Diocleziano: Tanto desio.

Vito: Soffri dunque un momento il parlar mio.

Aria (Vito)

Mio Giesù, che dagl'alti tuoi giri
fai tremar con un sguardo l'Inferno;
vero Dio da cui pende il governo
di quel tutto che tutto tu miri.

In virtù delle piaghe e del sangue
che per nostra salute versasti,
deh, mi porgi possanza che basti
a sanar l'infelice che langue.

Aria (Valeria)

Pallide furie
che in sen regnate,
a tante ingiurie
su, trucidate
ferite, uccidetel!....
...Ma, lassa... e che dic'io?...
Voi non potete!

*Vitus beveelt de demonen in naam van
de Drievuldigheid Valeria te verlaten.*

De demonen verdwijnen en keren terug naar de hel.

Vitus vraagt Diocletianus de ware God te erkennen:

*niet de magie, maar Vitus' geloof heeft Valeria genezen. Diocletianus gebiedt de
jongeman met zijn christelijke praatjes op te houden, als zijn leven hem lief is.*

Recitativo (Vito, Coro di Spirti, Diocleziano)

Vito: Io, nel Nome tremendo
dell'Individua Eterna Trinitate,
ve'l comando: lasciate
libera quest'alma, ite fuggendo
alla vostra regione, ombre dannate!
Il Padre, il Figlio, il Santo Spirto.

Choro di Spirti a 3: Ahi, fiera legge per noi!

Vito: Sì, sì, per voi tal sentenza vi danno:
ite la giù nel sempiterno affanno!
Choro di Spirti a 3: Ubbidir ci conviene!
Fuggiam, fuggiamo all'infernali penel!

Vito: Eccoti, o Diocleziano,
libera già Valeria;
già nel centro piombò lo spirto insano.
Quindi, tua mente rea
che confusa t'inganna omai rischiara,
e qual sia il vero Dio, convinto impara.

Diocleziano: E tanto ardisci?

Vito: E no'l confessi ancora?

Diocleziano: Son tue magiche forzel!

Vito: È la mia fede.

Diocleziano: L'ira contro di te già mi divora!

Vito: Questa dunque mi dai degna mercede?

Duetto (Diocleziano, Vito)

Diocleziano: Ah, mio Vito, io non vorrei
teco usar il mio rigor.

Vito: Infelice, i falsi Dei
ti fan cieco nel tuo error.

Diocleziano: Mio furor troppo cimenti,
ne paventi? - **Vito:** Oh, questo no!

Diocleziano: E s'io poi... - **Vito:** Che farmi può
la tua fiera crudeltà?

Diocleziano: Deh, mio Vito, habbi pietà,
habbi tu pietà di te...

Vito: Habbi sol pietà di te.

Diocleziano: La tua età...

Vito: Gran costanza chiude in sé.

Diocleziano: La mercè...

Vito: Non lusinga i sensi miei.

A 2: Troppo sei
ostinato nel tuo cor.

Vitus verkondigt zijn geloof nooit te zullen opgeven.

Diocletianus dreigt hem voor de wilde dieren te gooien.

Vitus, Crescenzia en Modestus loven Gods almachtigheid.

Recitativo (Vito, Diocleziano)

Vito: Fammi pur quanto sai,
lacera questo petto,
ma ch'io cangi la fe', muti l'affetto,
no, barbaro, crudel, non sarà mai!

Diocleziano: Chi ai sommi Dei è rubello
nel sen d'una fera habbia l'Avello.

Vito: Noi, Modesto e Crescenzia,
al nostro Dio gratie intanto rendiamo,
costanza e fe' chiediamo,
e sia fatto di Lui l'alto desio.

Terzetto (Vito, Modesto, Crescenzia)

Vero Monarca Eterno,
se fu gran tua possanza
il debellar l'Inferno,
tu ne concedi insieme
al nostro cor divoto e forza e speme.

SECONDA PARTE (TWEEDE DEEL)

Valeria smeeft haar vader om Vitus, Crescenza en Modestus uit dankbaarheid genade te schenken.

Recitativo (Valeria)

Padre, signor, se mai
grati sensi regnaro entr'al tuo seno,
o se pietade almeno
rassereno del tuo sembiante i rai,
a Valeria tua figlia
che prostrata ai tuoi piedi
versa sopra di lor l'humide ciglia,
deh, la vita di Vito homai concedi.

Aria (Valeria)

Rammentati che fu
di mia salute autor,
e s'egli muor, chi sa
non torni l'empietà
dei spirti di la giù
a lacerarmi il cor.

Sarai troppo crudel
nel dargli tal mercè,
se per me tanto oprò
non è dover no, no,
che premio sì infedel
riporti poi da te.

*Diocletianus is verbaasd dat Vitus, Crescenza en Modestus
nog niet door "beren, tijgers, leeuwen, luipaarden en panthers" zijn opgevreten.
Valeria vertelt hoe de dieren de drie ongedeerd hadden gelaten
en hen zelfs de voeten hadden gekust.
Diocletianus is onder de indruk van dit wonder
maar hij vreest de toorn van de goden, als hij de christenen niet zou straffen.*

Recitativo (Diocleziano, Valeria)

Diocleziano: Dunque ancor vive? E ancora
mirano i rai del sole i rei rubelli?
Dunque ancor non divora
quell'infelice schiera
orso, tigre, leon, pardo o panthera?

Valeria: No, anzi che quelli impressero pietosi
ne le piante di lor baci pietosi.

Aria (Diocleziano)

Gran portento!
lo mi sento
dentro al cor l'ira reprimere.
Ma se i Dei
contro i rei
per mia man giustizia attendono,
che far deggio? lo non lo so.
Lascierò
da quest' empi che s'offrendono
il lor culto ogn'ora opprimere.

*Diocletianus smeeft Valeria om de jonge Vitus
met haar middelen van zijn geloof af te brengen,
dan kan hij het zelfs schoppen tot schoonzoon van de keizer.
Valeria bekend dat ze verliefd is op Vitus.*

Recitativo (Diocleziano, Valeria)

Diocleziano: Figlia, mi volgo a te: tu co' tuoi vezzi
di distoglier procura
l'ostinato garzon da' suoi disprezzi,
che s'ei cangia natura,
se rivolge agli Dei l'alma e 'l pensiero,
parte haverà nel mio Romano Impero.

Valeria: Vanne pur, padre amato,
ch'io ben saprò quel core
piegar, benché indurato.

Aria (Valeria)

Sì, sì, quel cor diss'io
e dissi bene
se nel mio petto
quel vago oggetto
scolpito sta,
chi dir potrà che un cor non sia per me:
spera mia fe.
Ma se poi non fia mio,
fian mie le pene.
Sì, sì, quel cor diss'io,
e dissi bene.

Sì sì, ch'egli è il mio core
 e non mi pento,
 se di quel vago
 la bella imago
 sforza ad amar,
 chi potrà far che amor non regni in me:
 spera mia fe.
 Ma se poi fia crudel
 fia mio il tormento.
 Sì, sì ch'egli è il mio core,
 e non mi pento.

*Vitus herinnert Valeria aan de verschrikkelijke vervolgingen
 van de christenen door haar vader en negeert haar tederheid.*

Recitativo (Valeria, Vito)

Valeria: Ma, qui giunge opportuno;
 fra speranza e timor, l'anima ho smarrita!
 Amor, tu mi soccorri, e tu m'aita!

Vito: Ah Valeria,
 ben veggio che di sangue innocente
 scorre il Tebro Latin tinto ed asperso.
 lo pietà non ti chieggi;
 sì eseguisca sovente
 la sentenza crudel del Rege avverso;
 ma ben dirò che fere
 son men del padre tuo l'istesse fiere.

Aria (Vito)

Eccomi, faccia che vuol
 tuo genitor crudel,
 del mio sangue vedrà bagnato il suol.
 Ma ch'io mai sia infedel al mio Giesù,
 no, che mai no'l vedrà, no'l vedrai tu.

Barbaro, sia pur così
 il suo rigor per me,
 chiuderò queste luci ai rai del dì.
 Ma ch'io manchi la fe' al mio Giesù,
 no che mai non sarà, non è, non fu.

Recitativo (Valeria, Vito)

Valeria: Quanto, o Vito ti deggio! Era il mio seno
 infelice magion d'ombre tremende;
 tu le scacciasti, e pieno di contento
 e di gioia oggi si rende.

Sai tu ciò che facesti?
 Ah, te'l dirò ben io...
 ...fugasti i spirti, e v'albergasti un Dio...

Vito: E fia ver ciò che narri?

Valeria: Se non credi ai miei detti,
 dell'anima mia gli affetti
 leggi scritti nel mio, nel tuo bel volto...

Vito: Valeria, io non t'intendo...
 Quel Dio ch'è nel tuo core,
 dimmi, chi è?

Valeria: Non lo conosci? Amore!

Vito: Sventurata donzella!
 O come ti condanna a miseria novella
 la tua sorte tiranna!
 Amore? E dove mai
 demone più crudel l'Inferno accoglie?
 Semplicetta, non sai
 ch'a nemico più fiero offri le spoglie?

Duetto (Valeria, Vito)

Valeria: Sia pur fiero, sia severo
 cieco Dio che mi trasporta,
 non importa - **Vito:** Non importa? - **Valeria:** lo voglio amar.

Vito: Ah, infelice, non ti lice
 star così sempre dolente!

Valeria: Non è niente... - **Vito:** Non è niente? - **Valeria:** ... il mio penar.

*Valeria bekent haar liefde aan Vitus.
 Vitus wijst haar af, zolang ze zich niet tot het christendom bekeert.
 Diep gekwetst bedreigt Valeria hem met de toorn van haar vader.*

Recitativo (Vito, Valeria)

Vito: Ah, Valeria, il tuo affetto sdegno
 e pur lo desio,
 lo bramo non per me, per il mio Dio.

Valeria: Ed io, Vito, il tuo amore
 duplicato il vorrei,
 e lo chieggo per me, per i miei Dei.

Duetto (Vito, Valeria)

A 2: O cieca, o infida voglia,
taci, non più!

Valeria: Non ravvisi il tuo mal.

Vito: Non conosci il tuo ben.

A 2: Folle sei tu!

Valeria: Senti, Vito, ch'io t'invito
a fuggir l'ora fatale!

Vito: Non mi cale... - **Valeria:** Non ti cale? - **Vito:** ... no, il morir.
Il tormento non pavento,
lacci, ferri, fiamme e foco
saran poco... - **Valeria:** Saran poco? - **Vito:** ... al mio desir!

Recitativo (Valeria)

O del mio affetto indegno!
Corro a spronar del genitor lo sdegno!

*Modestus en Crescenzia zijn doodsbang. Sarcastisch belooft Vitus aan (de afwezige)
Valeria zijn hart, dat haar vader voor haar uit zijn lijf zal laten rukken.*

Duetto (Modesto, Crescenzia)

A morir, Vito, a morire:
ingiusta, ma cara
sentenza prepara
alla nostra innocenza insano ardire.

Recitativo (Vito)

Sì, sì, da questo seno
svella pure il mio cor ministro infame,
satij l'inique brame del Tiranno ch'il chiede,
ond'egli in quello scorga
con suo proprio rossor che cosa è fede.
Indi a Valeria il porga,
che se brama il mio amore
paga sarà se gli presento il core.

Ritornello

*Modestus bidt om kracht.
Hij denkt aan Christus' lijden aan het kruis en
denkt de stem van God in de hemel te horen.*

Recitativo (Modesto)

Mio Dio, se già mi cade
su la fronte rugosa il crin canuto,

troppo arido tributo
presento a te di mia trascorsa etade;
Vito ben sì beato,
ti dà col suo bel fior dono più grato.

Aria (Modesto)

Ma pur qual ella sia
Signor, la vita mia consagro a te,
e per tua gran bontà,
habbi di me pietà,
e al cor che la desia
dona nel mio martir costanza e fe'.

Per noi con pena atroce
la morte avesti in Croce, o mio Giesù.
Per te vogl'io ancor
morir, mio Redentor;
già la tua santa voce
odo ben che mi chiama in Ciel là su.

*Crescenzia bedenkt hoe ze Vitus vroeger de borst heeft gegeven
en hem nu moet zien doodbloeden.
De gedachte aan de hemel overwint geleidelijk haar angst voor de dood.*

Recitativo (Crescenzia)

Vito, s'io già ti diedi
in latte distillato il sangue mio,
quanto mi pesa, oh Dio,
il pensier ch'ora il tuo cada a tuoi piedi,
ma poi qual hor pens'io che per Giesù si more,
per darti doppia vita io ti darei
con il sangue stillato anche il mio core.

Aria (Crescenzia)

Dunque cada
l'empia spada,
empia, sì, ma cara a noi,
che s'io penso
all'immenso
godimento
che di poi su nel Ciel l'alma godrà,
il pensier di morir gioir si fa.

Valeria smeekt Diocletianus, Vitus te laten boeten voor haar nederlaag.

Recitativo (Valeria)

Ecco, o padre, l'indegno
che sprezza il mio favor, la mia pietade:
tu, del tuo, del mio sdegno,
fa che provi il rigore:
da te brama vendetta il mio furore!

Aria (Valeria)

Vendetta sì, sì!
Donna irata,
disprezzata,
che non fa, che non tentò?
Non più pietà, no, no!
Pera il fellow che mi schernì!

Più affetti, no, no.
Dal mio seno
il veleno
ogni amor di già sbandì.
Pera il fellow, sì sì,
cada l'ardor che mi sprezzò!

Diocletianus wil Vitus' ketterij niet langer verdragen en wil de goden wreken.

Recitativo (Diocleziano)

Ed io soffro pur anco
così strano ardimento?
No, no, che homai son stanco,
e d'indugio sì pio di già mi pento.
Hor su, non più dimora,
si sacrifici hor hora a gl'alti Dei,
o ch'io con modo raro
cruda strage di voi di già preparo.

Aria (Diocleziano)

Gl'incanti e l'arti magiche
non gioveran no, no.
Saran le scene tragiche
in cui mi sfogherò per darvi morte;
e con sì dura sorte
i Dei vendicherò.

Vitus antwoordt dat ook de grootste wreedheid van Diocletianus hem niet van zijn geloof zal afbrengen. Diocletianus verwondert zich over zoveel doodsverachting. Hij beveelt zijn folteraars Vitus hard aan te pakken.

*Vitus, Modestus en Crescenzia loven de dood,
die hen naar het eeuwige leven brengt.*

Recitativo (Vito, Diocleziano)

Vito: Potrai ben, fiero mostro,
entro del nostro sangue
sparger dell'ira tua l'ardente face,
potrà del viver nostro
strugger gl'avanzi il tuo rigor vorace,
ma se ai colpi sì fieri
di machinati affanni
credi di nostra fe' romper lo scoglio,
fia deluso il tuo orgoglio, e assai t'inganni.
Diocleziano: Ne temonsi i tormenti?

Terzetto (Vito, Modesto, Crescenzia)

A 3: No, perché quelli sono
per il nostro Giesù tutti contenti.

Recitativo (Diocleziano)

Ne si teme la morte?

Terzetto (Vito, Modesto, Crescenzia)

A 3: No, perché al sommo Trono
de la Regia del Ciel ci apre le porte.

Recitativo (Diocleziano)

Hor su dunque, sì mora,
e con più crudi stratij
che inventasse già mai barbaro ingegno,
vostro desio si satij,
e insieme ancora si soddisfi al mio sdegno.
Peran l'inique vite:
olà, ministri, i cenni miei eseguite!

Terzetto (Vito, Modesto, Crescenzia)

A 3: O sorte beata
ch'al Cielo c'invita,
la morte ci è vita,
se la morte ci dona eterna Vita.

Vitus geeft zijn ziel, die ooit van God kwam, terug aan God.

Aria (Vito)

Signor, quest'alma chiede
di viver sol con te,
se tu la desti a me,
tutta è tua, te la rendo,
e a te sen' riede.

Concerto Romano

muzikale leiding
Alessandro Quarta

viol
Paolo Perrone
Gabriele Politi

altviol
Pietro Meldolesi

cello
Rebeca Ferri

contrabas
Matteo Coticoni

fagot
Giovanni Battista Graziadio

theorbe, gitaar
Francesco Tomasi

orgel
Andrea Buccarella

klavecimbel
Salvatore Carchiolo

Concerto Romano

Concerto Romano werd in 2006 opgericht door Alessandro Quarta naar aanleiding van een project rond de Romeinse componist Francesco Foggia. Sedertdien heeft het ensemble steeds consequent zijn koers uitgestippeld rond het repertoire uit het Rome van de zeventiende eeuw, dat tot dusver door niemand verder wordt ontgonnen. Op enkele uitzonderingen na, zoals Giacomo Carissimi of Luigi Rossi, raakte de muziek die de tegenhanger vormt van de visueel overweldigende fresco's, sculpturen en barokarchitectuur van de Eeuwige Stad helemaal in vergetelheid. Nochtans zijn muzikale schatten en preciosa overvloedig in de Romeinse bibliotheken aanwezig. In 2009 gaf Concerto Romano tijdens de Tage Alter Musik in Herne voor de WDR zijn eerste concert in Duitsland, in december 2010 maakte het zijn succesvolle debuut in het Konzerthaus in Wenen. Sedertdien was het ensemble te gast bij internationale festivals en concertzalen in Italië (Sagra Musicale Umbra, Accademia Filarmonica Romana, Società del Quartetto di Milano), Oostenrijk (Resonanzen, Styriarte, Wiener Konzerthaus, IMAGO DEI in Krems), België (De Bijloke Gent), Duitsland (Herrenchiemsee Festspiele, Händel-Festspiele Karlsruhe, Kölner Philharmonie, Mozartfest Würzburg, Rheingau Musik Festival, RheinVokal, WDR-Funkhaus, AEQUINOX Musiktage, Händel Festspiele Göttingen, Händel Festspiele Halle, Musikfest Bremen, Thüringer Bachwochen en Musikfest Stuttgart), Nederland (Muziekgebouw Amsterdam, Musica Sacra Maastricht) en Zwitserland (Festival Alter Musik Zürich) en in de VS (Boston Early Music

Festival). Terwijl het zich bewust blijft van alle aspecten van de historische uitvoeringspraktijk, behoudt Concerto Romano een typerend Italiaanse cultuur en vocale stijl, heeft het aandacht voor de specifieke (historische en actuele) uitvoeringsomstandigheden. Het ensemble streeft er naar om die kenmerken en verschillen uit te werken die een repertoire binden aan de fysieke en sociale omgeving waarvoor het werd geconcipteerd en waarin het werd uitgevoerd. Concerto Romano maakte radio-opnames voor de WDR, Deutschlandfunk, Radio Vaticana, ORF, FranceMusique en de Spaanse en Litouwse radio. Zijn CD-opnames voor het label Christophorus (Luther in Rome - 'Sacred Music for the Poor', 2012 en Bernardo Pasquini's 'La Sete di Christo', 2014) zijn genomineerd voor de Preis der Deutschen Schallplattenkritik en bekroond met de Belgische Caecilia Muziekprijs 2015 en de Franse Diapason d'Or Découverte 2016.

concertoromano.com

Alessandro Quarta

De activiteiten van dirigent en componist Alessandro Quarta concentreren zich voornamelijk op de muziek van renaissance en barok. Met zijn ensemble Concerto Romano wijdt Quarta zich aan de herontdekking van het Italiaanse, en meer bepaald het repertoire uit Rome tussen 1500 en 1700. Als zanger was hij actief bij een aantal vocale ensembles. In 2004 was hij gastcurator van het festival Musical nel Chiostro in Grosseto. Van 2007 tot 2011 was hij kapelmeester van het Pantheon in Rome; momenteel is hij kapelmeester aan de Santa Lucia al Gonfalone. Hij

doceert 'canto scenico' (lyrische zang) aan de Scuola di Recitazione 'Fondamenta' in Rome en madrigaal en oratorium aan de zomeracademie van de Fondazione Italiana di Musica Antiqua in Urbino. Bovendien gaf hij masterclasses ensemblezang, onder meer aan het conservatorio Licinio Refice in Frosinone (2013) en aan de Hochschule für Musik und Tanz in Keulen (2014). Sedert 2014 is hij gastdirigent van het vocale ensemble Ars Nova in Salamanca. Als musicoloog publiceerde hij muziek van de zestiende en zeventiende eeuw, onder meer samen het oratorium 'Mestissime Jesu' van Marazzoli voor Analecta Musicologica (Deutsches Historisches Institut, Rome) en is hij medewerker aan het Istituto Bibliografico Musicale italiano, waarvoor hij een anthologie met muziek uit Romeinse oratoria voorbereidt.

Paola Valentina Molinari

De Italiaanse sopraan Paola Valentina Molinari studeerde zang aan de conservatoria van Milaan en Bergamo. Ze vervulmaakte zich verder bij Mary Lindsey, Janet Perry, Sara Mingardo, Edith Wiens, Adelina Scarabelli en Annamaria Di Micco. Ze zong o.v. dirigenten als Claudio Abbado, Sebastiano Rolli, Giovanni Antonini, Adam Fischer, Enrique Mazzola, Vladimir Ashkenazy en werkte samen met ensembles als Coro della Radio Svizzera o.v. Diego Fasolis, Il canto di Orfeo o.v. Gianluca Capuano, LaVerdi barocca o.v. Ruben Jais, Koor en Orkest Ghislieri o.v. Giulio Prandi, Ensemble Walter Testolin, Cantica Symphonia o.v. Giuseppe Maletto, Enea Barock Orchestra o.v. Simone Ori, Cremona

Antiqua olv. Antonio Greco, Alessandro Quarta's Concerto Romano, La Risonanza olv. Fabio Bonizzoni en Ensemble Mare Nostrum olv. Andrea De Carlo. In de opera was ze onder meer te beleven in 'Die Zauberflöte' van Mozart in Teatro Olimpico in Vicenza in een regie van Titta Rigo; 'La finta semplice' van Varriale op het Donizetti Festival in Bergamo, Donizetti's 'L'elisir d'amore' in Bergamo; Raskatovs 'A Dog Heart' aan de Opera van Lyon en de Scala in Milaan olv. Martin Brabbins in de regie van Simon Mc Burney.

Sonia Tedla Chebreab

De Italiaanse sopraan Sonia Tedla Chebreab studeerde zang en musicologie in Bologna. Ze specialiseerde zich in 17de- en 18de-eeuws repertoire. Ze werkt regelmatig samen met dirigenten als Rinaldo Alessandrini, Alfredo Bernardini, Ottavio Dantone, Alessandro De Marchi, Philippe Herreweghe, Hervé Niquet, ea. Ze gaf reeds concerten op festivals als het Lincoln Center's White Light Festival in New York, Boston Early Music Festival, Innsbrucker Festwochen der Alten Musik, in het Concertgebouw Amsterdam, Théâtre des Champs-Élysées in Parijs, op het George Enescu Festival in Boekarest, op het Rotterdam Philharmonisch Gergiev Festival, Festival de Saintes en Styriarte Festival Graz. Als operazangeres was ze te horen in het Teatro alla Scala in Milaan, de Opera van Lyon, Teatro Verdi in Pisa, Teatro del Giglio in Lucca, Teatro Goldoni in Livorno, Teatro Comunale in Ferrara, Teatro Bonci in Cesena en het Teatro Comunale di Bologna.

soniatedla.com

Chiara Brunello

Contralto Chiara Brunello studeerde aan het Conservatorium van Rovigo. Ze vertolkte uiteenlopende operarollen als Hänsel in 'Hänsel und Gretel' (Aslico), Lola in 'Cavalleria Rusticana', Maddalena in 'Rigoletto' (Luglio Musicale Trapanese), Flora in 'La Traviata' (Teatro Comunale di Treviso), Cherubino in 'Le nozze di Figaro' (Aslico), in 'The Fairy Queen' (Maggio Musicale Fiorentino Formazione) en in Monteverdi's 'L'incoronazione di Poppea' (Theater Kiel) ea. Op het concertpodium was ze te horen in 'La fabbrica illuminata' (La Fenice), Berio's 'Folk Songs', Ravels' 'Trois chansons madécasses', Mozarts 'Requiem', Pergolesi's 'Stabat Mater', Rossini's 'Petite Messe Solennelle', Bachs 'Magnificat', Respighi's 'Lauda per la natività del Signore', 'Te Deum' van Zelenka enz. Recent zong ze de rollen van Flora in 'La Traviata' in Teatro La Fenice, Zulma in 'L'Italiana in Algeri' in Teatro La Fenice, Silvano in 'Amare e fingere' van Stradella op de Tage Alter Musik in Herne, Kate in 'Madama Butterfly' in Teatro La Fenice, Grandezza in 'Santa Editta' van Stradella op het Festival Pergolesi Spontini ea.

Riccardo Pisani

De Italiaanse tenor Riccardo Pisani specialiseerde zich in renaissance- en barokzang aan het Conservatorium Santa Cecilia in Rome in de klas van Sara Mingardo. Daarnaast kreeg hij les van René Jacobs, Victor Torres, Rinaldo Alessandrini, Furio Zanasi, Alfredo Bernardini en Alessandro Quarta. Hij zong in gerenommeerde ensembles als La Venexiana olv. Claudio Cavina, Concerto Romano olv. Alessandro

Quarta, Concerto Italiano olv. Rinaldo Alessandrini, Cappella Mediterranea olv. Leonardo García Alarcón, Mala Punica, Tasto Solo, Arte Musica, ea. onder leiding van dirigenten als Jonathan Webb, René Jacobs, Federico Maria Sardelli, Diego Fasolis, Carlo Ipata, Pedro Memelsdorff en Francesco Cera. Hij was te gast op verschillende festivals: Utrecht Oude Muziek Festival, Rheingau Musik Festival, Bach Akademie Stuttgart, Festival dei Due Mondi Spoleto, Resonanzen in Wiener Konzerthaus, Festival d'Ambronay, Sagra Musicale Umbra, Misteria Paschalia in Krakau, Urbino Musica Antica, Sagra Musicale Malatestiana, Festival Van Vlaanderen, Festival Monteverdi Vivaldi, Schwetzingen Festspiele, Rheinok, MA Festival Brugge en in grote theaters en concertzalen: Kölner Philharmonie, Kiev Philharmonie, St. Petersburg Philharmonie, Teatro dell'Opera di Roma, Teatro del Maggio Fiorentino, Opéra de Reims, Opéra de Vichy, Teatro Verdi di Pisa, Concertgebouw en Muziekgebouw Amsterdam, Chapelle Royale de Versailles, etc. Pisani vertolkte rollen in 'Il ritorno di Ulisse in Patria' en 'Orfeo' van Monteverdi, 'La Dafne' van da Gagliano, 'Orfeo dolente' van Belli, 'La Calisto' van Cavalli en 'Dido and Aeneas' van Purcell. In 2019 verscheen zijn eerste solo album gewijd aan Giulio Caccini op het label Brilliant Classics.

riccardopisani.it

Mauro Borgioni

De bas Mauri Borgioni studeerde zang in Milaan, Cesena en Parijs. Hij werkt regelmatig samen met orkesten en ensembles als Concerto Italiano, Coro

della Radio Svizzera, Orchestra da Camera di Mantova, Orchestra Sinfonica della Rai, Kölner Akademie, Concerto Romano. Hij gaf concerten met bekende dirigenten en musici onder wie Rinaldo Alessandrini, Diego Fasolis, Antonio Florio, Timothy Brock, Jurai Valchua, Dante Anzolini, Roberto Zarpellon, Jonathan Webb, Michael Willems Anders en Lorenzo Ghielmi in grote zalen als Konzerthaus Wien, Teatro Regio Torino, Cité de la Musique Parijs, Philharmonie Keulen, Auditorium Madrid en National Centre for Arts in Peking en UCLA Los Angeles. Borgioni is gespecialiseerd in het barokrepertoire. Hij vertolkte de rollen van Orfeo en Apollo in 'Orfeo' van Monteverdi, Aeneas in 'Dido and Aeneas' van Purcell en Astolfo in 'Orlando Furioso' van Vivaldi. Daarnaast is Borgioni ook actief in 20ste-eeuwse muziek. Hij zong de rol van Traveller in 'Curlew River' en Noe in 'Noye's fludde' van Britten met het Prato Chamber Orchestra olv. Jonathan Webb; Aye in 'Akhnathen' van Glass met het Orkest van Teatro Regio in Turijn olv. Dante Anzolini.

Binnenkort in deSingel

Balthasar-Neumann-Chor & Ensemble

olv. Thomas Hengelbrock

Alex Potter, Reginald Mobley contratenor

Georg Friedrich Händel

Dixit Dominus, HWV232

Johann Sebastian Bach

Motet 'Jesu meine Freude', BWV227

Cantate 'Gott soll allein mein Herze haben', BWV169

Balthasar Neumann Choir © Florence Grandidier

wo 25 sep 2019 / 20 uur / Blauwe zaal

€ 52, 40, 28 (basis) / € 40, 28, 23 (-25/65+) / € 10 (-19 jaar)

gratis inleiding Jan Devlieger / 19.15 uur / Blauwe foyer

desingel.be
T +32 (0)3 248 28 28
Desguinlei 25
B-2018 Antwerpen

deSingel is een kunstinstelling van de Vlaamse Overheid

mediasponsors